Nabagu dzīres

Avotiem

Nekad nenāca uz Sleņiem tik daudz nabagu, kā šī priekš svētkiem. Nāca ir tādi, kādi nekad nebij redzēti; ~~un~~ nāca paši pašu-stamie, kas arvien ieradās ap zināmu laiku sprīžiem.

Dažām tādām, zinamam, kā teikt, pašu nabagam, svētku tiesu izdodama, vecmāmiņa piekodināja: „Atnākat nu svētku starpā, teiksim — ceturtajās svētkās."

„Tencinām, tencinām," aizaicinatais, laimīgi atsaucās, abām rokām saņemdams savu tiesu un mīlīgi smaidīdams.

Ceturtie svētki (Slenos) bij nabagu diena. Liels gabals grāpis vārījās [illegible]. Vecmāmiņa atnesa sietiņu svētku bulku un taliku galdā, divās kaudzītēs.

Pirmais atnāca Vilītis. Viņam bij agri tālu jānākt un viņš bij saposies jau no rīta

Vilītis nebij ne jauns, ne vecs, bāli zilām
acīm ~~un gājis~~ tā saknuhajies, itkā viņam
nebūtu ~~bruts~~ izlieties taisni. Atraitnis
nabags viņš ~~zatans~~ nekad neskaitījās, ~~bet~~ kad
tikai noskatās un gaidīja. ~~Viens~~ meitas
~~Kalāne, smiedamās~~ jokodamas, viņam uzjautāja:
Vilīti, kur tava brūte? Tad viņa bālās
acis sāka bailīgi skraidīt un žaudiles
kā nelaimīgi ~~putni~~ cāļi, kurus baida
~~spruostas~~ vanags un viņš izgrūda nesaprotamus
vārdus. ~~Veca~~ kad māte ~~pasim~~ to redzēja viņa par to barg.
nobāra ~~un~~ meitas tad stāstīja, kāds Vilītis bijis
skaists, stalts puisis, lepnis saim-
nieka dēls. Iemīlējis kalpu meitu,
bet vecāki neļāvuši to ņemt. Meita
kādu dienu nozudusi. Tad Vilītis
izgrimis tālās domās un sācis to
meklēt. Gājis, meklējis, dienām
un naktīm, arvien tik savām mājām
apkārt, jo nevienu citu vairs nepazinis.

RVLN
33647

Brig R2/6

No tā laika, kaut arī otrskā atlabis, bet kā pilnā prātā nav vairs nācis. Darba strādnieks nav vairs bijis.

Vilītis (ciemā nākdams) tāpat ģērbies, kā ikdienas savā pelēkā, vecu siksnu apjustā mētelī; tikai kulītes nav kaklā. Nosēžas, kur to aizvien un gaida.

Nu nāk arī vecā Karlīne pār pagalmu, bailīgi apkārt skatīdamās, vai Citrons ~~jau~~ (tai) nekaitītu ceļus. Bet Citrons, visu tādu svešu nācēju sīvākais ienaidnieks, šodien (uz vecmāmas pavēli) iesprostots un kā rūkdams kauca, ārdās kā siena šķūnī.

Vecā Karlīne, tāpat ~~kā~~ arvienu, nostāsta savu vienīgo dziesmu, par dēlu, basaizdzīto uz Sibīriju, par savām lielajām bēdām un savām nabadzes gaitām ~~[illegible]~~.

~~Viņa dzied tik ģeļi, ka mājiniecēm asaras spiežas acīs.~~ Lai gan ~~[illegible]~~ visi šo dziesmu jau dzirdējuši, ~~[illegible]~~ tomēr arvien no jauna viņiem tā patīk klausīties. Kad dziesma galā, Karlīne ~~[illegible]~~ nosēžas pie galda. Un mājinieki ar viņu apietas (kā ar ciemiņu.

Naidinatās
ēbiane pagalmā vecais Žaraņsis
Vai Žurauskis, kā viņu visi kaitinādami sauka.
Tas ir niknis un uzstājīgs nabags. Viņš
nekad nav apmierinātos ar to, ko tam
dod, bet prasa arvien vairāk un pra-
sa tā, kā lielskungs. Viņam ir
maza, vāja ķēvene, iekabināta neglei-
nos grožos un iejūgta niecīgos ratiņos.
Pats viņš sēž uz salmiem bez maisa
nevis tāpēc, ka viņam tāda nebūtu, bet tāpēc, lai izskatītos pēc nabaga.
Viņš sauc stiprā balsī, lai nāk
un palīdz tam no ratiem izkāpt, jo
viņš ir sleibs uz abām kājām. Kad
ikreiz tūlīt nosēžas pie galda starp Vilīti
un veco Kārlīni. (Bet mīlīgs viņš nav, kā pie nākušos viesim.) Stiprien
izsmiekla vārdiem tas vispirms nomcina ir
Vilīti, ir Kārlīni, ta kā šie klusi
un kā sarus saktinovo
raidītā miers, savelkas citi iespējams
mazumu. Laiļ paudies pats nu augama,
Žurauskis sēž starp abiem kā bajars,
jo ir šūrīgi un labi apģērbies. Viņam
ir nesala no stipra siera, kas apkopj nebūt
vien pašu Žurauski, bet arī vēl četrus kungus

RVLM
33647

Orig R2/6

bij liels uz savām tiesībām)
Viņš ~~pats~~ kā Purišenieks-nabags, ~~kas~~
gaudotājs un žēli sūdzētājs, Žāks, pat
pārnovadu apkārt braukādams, viņš ~~vāca~~
prasīja ~~savāca~~ bagātaku launu, nekā sīkā
sarbiņu) ~~apkārt~~ lecitāji. Un nevar teikt, ka tam ietu slikti: ~~ta kā~~ Saka jau ba-
vas bērnus caur skolam vairāk
vēl labāki: par dažu saimnieku.
(kā dažreiz ar citiem nabagiem)
Ar ~~[illegible]~~ zināmi nevar vis ātl pattas, jo
var tad pats sapelties, ka pie nāktu
kūpa, tik adatains ~~un~~ jauna sa-
mile. ~~Tad un~~ Tāpēc viņš atgād arī kada, cik pā-
raks tas i par Vilīti un veco Var-
lini, kurus tas tikai sauc par
vien kesisiem (vai vēl nicinošākus vārdus). ~~[illegible]~~
Ar lielu troksni lapdienodamies!
~~Bet un~~ Unāk reizē kapuicas na-
bagi: Skrimeltiņš ar sievu, Pupalaksts,
Žiglene, liela Knābene un vēl ~~pāris~~ citi.
Skrimeltiņš i veemāmiņas zadu
kapu kopēj, pate Skrimeltene
vasarā dārzu ravetaja un visadō

sīkās gaitās tecētāja. ~~Sas~~ vecmāmes rata

Kapus Skriemeltene saņēmuse kā man-
tojumu no savas krustmātes Grietas,
~~tūlīt~~ ievērojamas baznīcas nabadzes,
kurai tā, ~~abi~~ pārmaiņus ar viņu pēdējos stūres ga-
dos gājuši kā palīgs klāt ranas. Ar ~~tās~~
Grietas novēlējumu tad arī Skriemelti-
ņi nesen vēl ~~atteikuši~~ sie bij baznīcas na-
bagus. Bet viņu stāvoklis bij vēl diez-
gan netraks un Skriemeltene sevišķi;
jo vīrs bij diezgan vammulis, ~~t~~ centās
to nostiprināt, gan ~~ne~~ paklausot
bez putruņas, kad šī kapzijum dar-
biem, viņai kā jaunākai, uzvēra grūtā-
ko tiesu, gan ~~ne ista pēcma~~ istapot
un pa prātam runājot jūmajām
nabagiem, sevišķi lielajai Knabenei.
Kad vecmāmiņa viņu bij aicinājuse,
lai atnākot svētku stapā, viņa
tūlīt arī bij iesaukusēs: „Vij, kā tad tā!
Un Knabeni ne? Tā jau neiets. Knabene jāņem

RVLM
33647
Brig R2/6

Un kad Knābeni bij atrēbta sankt, Skriemeltem dēļ gribēja aicinamus) Pupalakstu, Zigleni un pāris citus, kuru acis tā gribēja uz reiz iegūt lielu izpaziņu un pat krietnu rocības (Turpmakā firā arien augstāk cik nopelnu tai viņai bij tā, ka šos nu visus tagad ielaicina Lienas.

Knābenes īsto vārdu reti kāds zināja, viņu sauca tāpēc par Knābeni, ka tai bij liels, uz āru izliekts de-guns, kā putna knābis. Tādu degu-nu ne aplam varēja sastapt. Pāri degunam tai spulgoja lielas, melnas acis un zods bij apaudzis kā palielam puišam. Kā viņa bij varenākā baznīcas nabaga, to varēja redzēt jau acu uzmetienā. Teica, ka viņa bet Bestesiņu ceļa ne-gribējot, kur un vēl citiem vienkāršiem ļaudim tikai mā-citājam viņa prata tā izkalpot, ka labāk to neviens nebūtu varējis, kad viņa tam palaida nobuču svārku stūri, tad tas bij izvarīts lēnīg-višķiem un citus nabagus, kas arī kā-rij pie tā tiecās, viņa ar varenu rokas mājienu tūlīt prom at-kāpties. Kad mācītājs iesvētīja kapu, tad tikai Knābenei bij izkarota tiesība turēt lāpstu

ar zemi pie mācītaja labās rokas. Kad
mācītajs vedis iesvētāmos bērnus apkārt
baznīcai, ~~tad tikai~~ Knābene bij pirmā
ceļa kaisītaja un tikai aiz viņas nāca
citas. Tā-tas bij arī citās ievērojamās
reizēs. ~~Pat~~ Visiem, kam ar mācītaju
bij kādas darīšanas, kā kāzniekiem, kris-
tību, vai bēriniekiem Knābene parādija
zapat cieņitu un padevību, bet lai
Dievs sarg, ja kāds neaicinātais uzdro-
šinājās vēzdegunīgi iz ieskatītus iepriekš;
bez viņas atļaujas, izpušķota kapā;
kai pāriet pulkam un baltu smilti
nokaisītu celiņi; kas bij sagatavo-
ta tas ~~svētkunās godinajamiem~~ [seviški ja tie bij no ievērojamiem pagastkantiem].
Tad Knābene neskopojās ne ar savu aso
mēli, ne vēl asakiem skatiem, ne arī ar
nūjas draudiem, no kuriem gan tikai
bēdza mazas kājas, kā sienāži aiz-
lekdamas. Bijašanu viņa uzturija, cik
tālu tik sniedzās viņas vara.

Kad Knābene ienāca Ižāna istabā, viņa cieši ieskatījās (tais sejās ap galdu): kas tie tādi bij, kas te ~~[illegible]~~ tagad sēdēja priekšā! Par Vilīti un veco Kaliņu viņa neko daudz neteica. Lai sēd vien. Tuk nabadziņi jau tik ir. (Iesākt ar tiem nebij ko.) Bet Žuransi ~~[illegible]~~ viņa tūlīt ņēma cieši uz grauda. (nu sāka naru, jo Žuransis nebij vairs tas viss, kas ~~[illegible]~~) Abi šitie vārdiem, kā ar spriguļiem. Jo Žuransis bij skaļš un nekaunīgs, jo Knābene vēl jaunāka. (Viņa mēlei bij asums, bet nebij atjautības.) Beidzot Žuransis bij apakšā. Atmeta ar roku un teica: Kas tam muti var aizrunāt!

Knābene smējās gardus smieklus un ar viņu visi citi. Arī Vilītis un Kaliņu ne smaidīja. „Nu redz", ~~[illegible]~~ Knābene teica, „man ir mute, man ir rokas, man ir izdarīšana, bet kas tev ir? Tev ir tā ~~tava~~ nekaunīgā mute un ja tu to nepievaldīsi un nepalīksi rāms, tad

10

Ši tava paša mute tevi ēdīs no
visām mājām un tev (nekur vairs) netiks ~~vairs~~ ne-
mietiņa."/ ~~Bet, nu paslaik~~

~~Nu~~ Pašlaik Zuransis bij saņēmis
(visus) spēkus un taisījās cirst pretī, kad
atvērās durvis un ienāca vecais Ban-
~~"Sveiki, maizes devēji, sveiki, maizes ēdēji, lai tas Kungs jūs iepriecina"~~
gatiņš ar koka kāju. ~~[illegible]~~
(viņš teica, pats) iepriecināts, redzot kopā tik daudz
ļaužu un necerētu viesu. Sadevies
ar visiem rokas, viņš nosēdās bla-
kus Zuransim, noņēma cepuri,
noglauda matus, nokāsējās un
skaitīja: "Cik mīlīgas ir tavas māju
vietas, ak Kungs, cik mīlīgas ir tavas
māju vietas." Noskaitīja visu (šo Dāvida dziesmu) ~~psalmu~~,
bet nabadzes, rokas salikušas, tā tai-
sīja, tāpat arī viņas skaitītu līdz, ta-
pat arī Zuransis, ~~lai~~ gan uz vienu
un otru pusi acis bolīdams, (bet) neuzdro-
šinājās grūst starpā (savu niknumu)

Pā ~~mūlīgajam mājvietam~~ skaitīšanas laikā jau bij
ienākusi meitas Karline ar lielu
kūpošu bļodu grūdenes ar gaļu, aiz
viņas vecmāmiņa ~~nesa~~ ar (māla šķīv-
jiem un karotēm. ~~Viņa~~ Karline nolika bļodu un) teica Bunga-
tiņam:, ~~kad tas bij beidzis skaitīt~~:
„Nu, Bungatiņ, būtu tu nupat dzir-
dējis, cik mūligas te, bij tās mājvie-
tas, tad tu gan pabrīnētos!" ~~un pameta~~ ~~tūlīt~~ acis uz Zvanaņa
un Kūlabenes pusi. Bet šie abi, vai
nu jutās kā norāti no Bungatiņa gārdā ~~galda~~
Dievvārda ~~pabalsta~~ ar cūkas šņuķi, vai aizkustināti no grūde-
ņu bļodas, nesaca vairs ne vārda.
„Ko nu, mūl, ko," Bungatiņš
pameta ar roku, „cilvēka sirds prāts
ir ļauns no mazām dienām, bet
Dieva prāts padara to labu un gai-
Sv. Lanjius tik tu viņam."
„Ēdat nu ēdat!" vecmāmiņa sku-
bināja.

„Bet tu ar nāc, Iļģenu māt," ~~teica Bungatiņš~~. „Piesēdi pie naba-giem un saņem viņu svētību. Jo svētīgs ir tas, kas nabagus apgādā, tas Kungs izglābs viņu ļaunā dienā." Bungatiņš vēl arvien svinīgajā ~~teica traug-~~ savā dievvārdu tonī. ~~[illegible] balsī, kā [illegible]~~

~~Kancele~~

Nepacietīgi Knābene ~~[illegible]~~ saknustējās un savilka villaini ap pleciem. „Ilija, tas jau te vai visu bībeli noskaitīs. Rakstu mācītājs tāds ko vonā."

~~Tagad~~ Piepuţi arī Turansis bij ar viņu vienis prātis. „Nesi jau nu tu tas gudrais!" bāra Bungatiņu.

Bet Bungatiņš pret viņu ~~viņiem~~ -ziem tikai pasmaidīja: „Ko nu, bērni, spaidāties, viss ir labs, kas Dieva pasaulītē."

no Vecmāmiņas ~~bij jau atkal [illegible]~~.

~~Ka~~ Tā ka ~~no viņas~~ nodotrais aicinājums vēl nebij nācis, neviens pie blodas ~~vēl~~ nepieras.

~~Tad~~ Nu Tina atkal iznāca, ~~rokā~~ nesdama ar cūkporkatu pudeli ~~ar~~ kurā būna škid-
ruma, kas bij nostājies pār biezu
zaknu un kumpumu nogulsni pudeles
dibenā. Otrā rokā tai bij tik liela glāzī-
te kā pirkstenītis.

Viesi paskatījās kārām acīm.

Viesmāmiņa ielēja un pasniedza Bunģatiņam.

„Uz tavu labo sirdi," tas pamāja viņai
ar galvu un iemeta kā ogu.

„Tad lai iet uz dnagajiem kauliem,"
noteica Jumansis, saņemdams ar prieku.

„Stiprs, bet labs," slavēja Knābene, izdzērusi.

„Lai tad ar Dieva palīgu," teica
Pupalaksts.

„Vells ar āra, kur tu ņem šitadu
spēku," brīnījās Skriemeltiņš. Un
tā katris pateica savu teikšanu, bet
Vilītis ar Karlīnīti neteica neka. Tikai
knapi pie lūpām pielikuši un atdeva ~~savu~~ glāzīti neizdzertu.
nopurinājās ~~un nema no pa[illegible]s~~ ~~[illegible]~~
~~dabas pusīti vien.~~

~~[illegible]~~

„Nu, ķeraties nu klāt," vecmāmiņa
vēl reiz ~~atkal~~ aicināja, kcieši griezdamās
pie Knābenes. ~~Ka viņa jau ir kā pavisam ...~~ Un
~~Tas jau bij ... ...~~ ~~Kā viņa~~
„Vārds vietā!" knābene teica un
iesāka. ~~Tālāk~~ Arī visi citi steigšus
pildīja savus šķīvjus. ~~un~~ Ēda nu lielu
baudu, ... un slavēdā-
mi, tā ka Karlīnai drīz vien
bij jāiet pēc jaunas ~~piedot~~ bļodas.
Visi bij ~~pie labas omas.~~ Pēdī-
ģi, ~~izskatījās~~ bij jautri un priecīgi:
Pat Zvansis sevī jā ka noglu-
dināts ar skrodera Aļ... un
mēģināja ~~ar~~ citus ar jokiem smīdināt,
kas viņam gan nekas nepadevās,
~~jo~~ visi vairāk ~~tie~~ uz Bun-
gatiņu klausījās. ~~Pat~~ ~~viņu~~ Zvansis no-
skaitās. „Ko tas pravietis! Te viņš
pienin dieva vārdu, te pļukst jau nekas!"
viņš nicināja vienkāši.

15

„Viss ir labs, kas nāk Dieva pašau-
sars laiks skaitīt pareizā vārdus, sarsziemt
lē," ~~teica~~ Bungatiņs Jaunzemu ataz atbildēja
mēs ētām svētku kiesu pie Hēnu-
galva, kā teikt, cepums ar kuldu-
mi, bet pērngad bij bada gads,
tad dažam labam bij tabi va-
dzi jakar; tad, Hēnu māt, ka-
bagi kritā ~~naca~~ tev mājās kā Šuvs
Bij jau visur zināms, ka Hēnu-kalnas labiņa līgojums kā zelta zemē.
ka vastlaiļiem. Vai kā nebij
ko?"

Kā nu ne," atsaucās veecmāmiņa,
„tad jau pa dienas gaitu sliegsnu
akmeņi atstāt nedabūja." Seriso-
ki tie leišiniecki tecin tecēja, jo
tos jau bads spieda vēl ciešak,
Visļaundam bij pavasari, tūlin pēc Jurģiem
nekā musu zemi. Atzīdrām, lai kāmi
skaita, cik dienā ienāk, cik iziet. Tie lika
katram nabagam pa skalinam un tad va-
karā sask aitēja. Vienu dien bij savākusi liz

Četrdesmit. Lūk, un tāpati merga bij ta lielā skaliņu licēja. ~~Tad pirmāk~~ Vēl jau di to skaitīšanu gudrai, diezka neiet." ~~kad skaitīt neprata~~.

Un vecmāmiņa parāda Annei, kas spiežas raktā, lai tā nepamanīta ~~bet pie tam~~ varētu labi noskatīties ~~[illegible] galdu un viņa sēdētājus [illegible]~~ ~~[illegible]~~ kas pie galda notiek. ~~[illegible] neizlaizdama~~

Visi paskatās uz meiteni.

„Tā jau laikam dēla meita?" ~~jautā~~ Kučbene (meiteni cieši acīs ņemdama) noprasa ~~[illegible]~~.

„Tā jau ir," vecmāte ~~stingri~~ ~~atbild~~ atbild, bet Bungatiņš, tikko to izraustījis, mūsi aicina, uzsizdams uz savu koka kāju.

„Nāc šu, sienāzi, palecināšu tevi uz sava koka zirdziņa".

„Gadījies lecinātājs," natūries zinai pats, ka nenoskrūti klanā," Krābene (šo zobo) ~~kaktā smējās~~.

„Tā-tu nesaki," Bungatiņš lielījās, „tu pati vari droši nākt uz

mani ar visām četrām un
es, netikvien notarījās, bet
vēl pašu tēvi, nepakustējies
ne no vietas, nogriezīsu
ar vienu roku klanā, kā vēr-
šu." „Uja, ūja, lielība!" Skrimeltene sauj. lauj.
To es gribētu redzēt," knābene lepni
atvēzejās uz sola. ja gribi redzēt."
„Nu tad nāc šurp," Bungatiņš,
„to lieši. Zariņa, uzceldamies un no-
stādamies istabas vidū.
„Vai, nu kad nu es nāku,"
knābene draudot sakustas.
„Ko tu lielies, kā sesks," Bunga-
tiņš izstiepa roku. „Šitā roka ir
no dzelzs, tā vēl pauti kuru pievā-
rit."
„Nu šitā ar nav no māla,"
knābene atcirta ātri uzceldamās
un lielo lakatu nomezdama.

"Es tev, korāni, gribu pierādīt,
kā iet, kad lielu muti brūkē;"
Knābene lepna, nostājas istabas vidū!
~~un [illegible] [illegible] no [illegible] [illegible] cūkst~~
„Šē mana roka!" Bungatiņš kliedz, uzsilis [illegible]
~~[illegible]: [illegible] salocīt [illegible]~~
„Nometīšu tevi klonā ar mazo pirkstiņu!"
~~Bungatiņa roka nu tā [illegible]~~
„Nepakustināsi mani ne no vietas!"
~~viņu pašu klonā. Ja, viņa leica~~
„Es tev parādīšu, kur prusaki mājo."
~~to [illegible] ar mazo pirkstiņu~~
„Es saproti; esu ar turku generāļiem kāvies."
~~Bet kā [illegible] [illegible] Knābene~~
„Izlocīšu kā lūznu, tāpat turku generāļus!"
~~[illegible] [illegible] [illegible] gan [illegible]~~
Un Knābene nu iet pret Bungatiņu
gan no kreisās puses, gan ar vienu
(no labas puses) ~~gan roku~~, gan ar abām, bet Bunga-
tiņa pakustināt nevarēja. Sievas
visas turas ~~bij~~ Knābenes pusē, bet vīri
Bungatiņa un Lapat vienas, kā
otri savu čempioni uzmudināja
saucieniem, smiekliem, uzsaukām,
roku plaukšķināšanām un pat tā-
diem kliedzieniem ka rūtis trīcēja,
bet pretinieku nežēlīgi jobāja un
[Sevišķi tas bij sakams par Skriemeļu pāri.]
zītināja. To Knābene ~~s~~ niknāki

uzbruka, jo Bungatiņš tanjās pietvīcis kā vēzis un nekpēlīgi bie- lijās: „Ko tu tam padarīsi, kas turku zemi izstaigājis."

Šai lielajā kvarā atvērās durvis un ienāca sievas Lagus. Kā savām acīm neticēdams, palika pie durvīm stāvot; pagriezās, tad, itkā atkal jau gribēta iziet; paplēta muti un atkal aizvēra, itkā būtu atradis liekas šo teikto vārdu, tomēr beidzot to izteica gan, un tik stipri, ka nabagi nobijās.

„Nu kas tev še notiek? Vai tev tiešām tie Zlēni jau [illegible] nabagu mājā pārvērtušies?"

Knābene ~~sākt~~ izlietoja šo pārtraukumu, lai ~~pamesta~~ savu pretinie- ku neuzveiktu: ko šie iešat ar tādu nabagu nieksaties! Bet Bungatiņš, uzvaras priekā pagriezās uz Lagus: Nekaiteis vis, dēls, še nestāv ~~xxx~~ nekāds nieka vīrs. Kad es biju turus

gadas, bija puisis kā ozols. Lai nāk pieci pret vienu, mantas nekas. Bet kur nu ir šis vesalas gadība? Paliņa turku karos. Lūk, ta var iziet beigās tev ar."

Pastiepa Ingum roku, bet tas aizgrūda: „Ej nost, vecais nabags!" Bija ~~nūšak nevienu~~ pienācis pie galda, nometa cepuri nu, pieri saraucis, jautāja: „Vai pusdienas šodien nemaz nebūs."

„Tūlīt, tūlīt būs," Karline izte-jigi novāca galda stūri.

Pateikdami nu visu labu vēlēda-mi, nabagi viens aiz otra aizgāja.

Bet kad Ingus, pār grūdeņa bļodu pār-sliecies viens pats, gārdzīgi ēda, pienāca vec-māmiņa un klusi [illegible] teica: „Redzi, dēls, tā nevar vis pret nabadziņiem. Nezi vēl pats savā mūža galā ar roku apraudzīsi! Nu, vai ~~nav~~ tā?"

Un Ingus, ~~no~~ pilnu grūdeņa muti, tomēr kā nokaunējies atrūca: „Tu jau ū."

Ko viņš varēja daudz pretī sacīt: vec-māmiņa bija ne tikai vien Ikūnu saim-niece, bet arī Ikūnu māte.

—